

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudců JUDr. Michala Hájka, Ph.D, a Mgr. Bc. et Bc. Petra Jiříka (soudce zpravodaj) ve věci

žalobce: **V. S.**
bytem
zastoupeného zmocněncem JUDr. J. V.
bytem H. 2812, T.,
doručovací adresa M. 633, K. n. V.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**
se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice

osoby na řízení
zúčastněné: **I) Povodí Vltavy, státní podnik**
sídlem Holečkova 3178/8, 150 00 Praha 5

II) Obec Horní Poříčí
sídlem Dolní Poříčí 100, 386 01 Horní Poříčí

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2019, č. j. KUJCK 55263/2019

takto:

- I.** Žaloba **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává.**
- IV.** Žádná z osob na řízení zúčastněných **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 14. 1. 2019 vydal Městský úřad Strakonice, odbor životního prostředí (dále jako „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutí zn. MUST/001140/2019/ŽP/Pře, SZ MUST/057669/2017/21, kterým dle § 12 odst. 1 písm. a) zákona č. 254/2001 Sb., vodního zákona, **neruší** žalobci povolení k nakládání s povrchovými vodami na budoucí malé vodní elektrárně Horní Poříčí na významném vodním toku Otavy, pravý břeh, č.h.p. 1-08-01-113, ř. km 65,255, na pozemku p. č. x v k.ú. x, které vydal Městský úřad Strakonice, odbor životního prostředí pod č. j. ŽP/5555/A-2034-EP, dne 21. 10. 2018. Proti tomuto rozhodnutí bylo dne 22. 1. 2019 podáno odvolání obcí Horní Poříčí (osoba na řízení zúčastněná 2).
2. Žalovaný o podaném odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změnil, a to tak, že podle § 12 odst. 1 písm. a) vodního zákona se žalobci ruší povolení k nakládání s povrchovými vodami – k využívání jejich energetického potenciálu na budoucí malé vodní elektrárně Horní Poříčí na významném vodním toku Otavy pravý břeh, č.h.p. 1-08-01-113, ř. km 65,255, na pozemku p. č. x v k.ú. x, založené rozhodnutím Městského úřadu Strakonice, odbor životního prostředí pod č. j. ŽP/5555/A-2034-EP, dne 21. 10. 2018. Důvodem této změny byla věcná nesprávnost prvostupňového rozhodnutí. Ve zbylé části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II. Shrnutí žaloby

3. Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 10. 7. 2019 včasnou žalobu ke krajskému soudu. Žalobce nejprve shrnuje průběh správního řízení a argumentaci žalovaného.
4. Předně se žalobce domnívá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť odvolání podala osoba, která nebyla a nemohla být účastníkem řízení. Obec Horní Poříčí (tj. odvolatelka proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí) vůbec neměla v daném správním řízení být účastníkem řízení, a to ani podle správního řádu, ani podle vodního zákona. Žalovaný přiznal obci Horní Poříčí statut účastníka řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu a současně dle § 115 odst. 4 vodního zákona, jelikož může být přímo dotčena na svých právech a v jejímž územním obvodu může dojít k ovlivnění vodních poměrů nebo životního prostředí. Práva obce, která by dle § 27 odst. 2 správního řádu mohla být dotčena, žalovaný neuvádí. Žalobce proto považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť ani sama obec zásah do svých práv neuvádí a žalovaný tuto skutečnost konstatuje bez jakýkoliv důkazů. Žalobce se domnívá, že jediným důvodem pro podání návrhu na zrušení stávajícího povolení k nakládání s vodami žalobce je vlastní záměr obce postavit malou vodní elektrárnu na protějším břehu téhož jezu.
5. Ani účastenství obce podle § 115 odst. 4 vodního zákona nemůže obstát, neboť dle tohoto ustanovení je obec účastníkem, pokud může v jejím územním obvodu dojít rozhodnutím vodoprávního úřadu k ovlivnění vodních poměrů nebo životního prostředí. V projednávané věci bylo rozhodováno pouze o ponechání stávajícího povolení k nakládání s vodami v platnosti nebo o jeho zrušení. Nejedná se o vydání rozhodnutí, které by mohlo jakkoliv ovlivnit vodní poměry; vodní poměry se v území posuzují pouze v případě vydávání povolení s nakládání s vodami či jeho změny. V řízení z moci úřední ve věci zrušení povolení k nakládání s povrchovými vodami před správním orgánem prvního stupně nebyla obec Horní Poříčí označována jako účastník řízení, byla pouze uváděna v rozdělovníku pro

rozeslání, není tak zřejmé, zda prvostupňový správní orgán jednal s obcí jako s účastníkem řízení či nikoli.

6. Dále se žalobce vyjadřuje k tvrzení žalovaného, že jako oprávněný znal obsah ustanovení § 12 odst. 1 písm. a) vodního zákona již v době nabytí vlastnictví k předmětnému pozemku, resp. ho znát měl a mohl. Žalobce namítá, že věděl o možnosti změny či zrušení platného povolení k nakládání s vodami, a proto byl ve věci činný a neponechával toto právo bezdůvodně neužívané. O aktivitách žalobce byl vodoprávní úřad informovaný, čemuž odpovídalo i prvostupňové rozhodnutí.
7. Žalovaný došel v napadeném rozhodnutí k závěru, že se v případě prvostupňového rozhodnutí nejedná o rozhodnutí nezákonné, nýbrž o rozhodnutí věcně nesprávné. Pokud by takto nerozhodl, upřednostnil by ochranu „blokace“ práva k využití povrchové vody i přesto, že stavba budoucí malé vodní elektrárny Horní Poříčí nemůže být podle současných závěrů a zjištění povolena. Dále žalovaný provedl výklad pojmu „bez vážných důvodů“, pod tento pojem nelze dle žalovaného zahrnovat situaci, kdy byla podána žádost o stavební povolení, jehož řízení bylo z důvodu neodstranění podstatných vad žádosti o stavební povolení zastaveno. Další žádost o stavební povolení s cílem zákonným požadavkům vyhovět ode dne 9. 9. 2008, kdy bylo řízení zastaveno, nebyla do dne rozhodování žalovaného podána. Nejedná se tedy o situaci, kdy povolení k nakládání s vodami bylo uděleno a současně jeho využívání by fakticky bylo možné, ale přes vážné objektivní důvody využívat nelze, ale o situaci, kdy povolení k nakládání sice bylo uděleno, ale využívat ho fakticky nebylo možné, a to z důvodu, že nebylo vydáno stavební povolení, protože mimo jiné nebylo vydáno územní rozhodnutí, čemuž bránil a brání územní plán.
8. Žalobce s výše uvedeným výkladem nesouhlasí, neboť žalovaný nemůže předjímat výsledek dalších řízení, které žalobce hodlá iniciovat a které v současné době nelze činit, jestliže se vede řízení o zrušení povolení k nakládání s vodami s nejistým výsledkem a značnými finančními nároky. Například pokud dojde k vynětí pozemku z lesního původního fondu, nebude nadále spadat pod pojem „PUPFL“ a dle územního plánu by byla výstavba MVE možná a nemělo by nic bránit vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení na výstavbu MVE. Žalovaný však straní obci Horní Poříčí, která ve svém vlastním zájmu činí veškerá opatření, aby zabránila žalobci realizovat jeho záměr, a zneužívá u toho svého postavení.
9. Žalobce dále namítá, že sám žalovaný svým postupem ztěžuje naplnění účelu vydaného povolení. Žalobce dne 15. 9. 2018 podal podnět na zahájení přezkumného řízení ve věci změny č. 1 územního plánu obce Horní Poříčí; žalovaný v rozporu s § 94 odst. 1, poslední věta, správního řádu zaslal žalobci sdělení o neprovedení přezkumného řízení až dne 19. 12. 2018, tedy více jak po třech měsících. Tím žalovaný znemožnil žalobci další právní postup ve věci, neboť rozhodnutí o zahájení přezkumného řízení lze vydat nejdéle do dvou měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, a napadené opatření obecné povahy není možné zrušit po uplynutí tříleté doby (k 31. 12. 2018) od nabytí právní moci.
10. Žalobce je dále přesvědčen, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem neuvedl, v čem spatřuje věcnou nesprávnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, když celé své odůvodnění shrnuje do jednoho odstavce, kde se však vyjadřuje jen k údajné „blokaci“ břehu řeky Otavy. Takový názor není dle žalobce pravdivý a nemůže obstát.
11. Ze strany žalovaného se tak jedná o porušování základních zásad správního řízení a práv účastníka řízení před správními úřady. K tomu žalobce odkazuje na nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 19/93 ze dne 21. 12. 1993, a domnívá se, že v podmínkách materiálního právního státu nemůže být výkon veřejné moci bezobsažný ani bezúčelný. Z ústavního hlediska nelze dle žalobce aprobovat a tolerovat výkon veřejné moci, která je prostým uplatněním formálně

předvídaného oprávnění orgánu veřejné moci bez toho, že by byl výsledovatelný zákonem předvídaný a racionální účel, k němuž konkrétní výkon svěřené pravomoci směřuje.

12. V tomto směru žalobce odkazuje na názor JUDr. Vojtěcha Šimíčka z Nejvyššího správního soudu (vyslovený pro Multikulturní centrum v Praze v květnu 2005), který vyslovil, že správní orgány jsou při svém rozhodování povinny ctít nejen principy formální zákonnosti, ale respektovat i obecné ústavní principy, zejména proporcionalitu, legitimní očekávání, poměřovat důsledky každého rozhodnutí; v opačném případě by pak mohlo docházet k excesům v podobě přepjatého formalismu či libovůli správních orgánů – což žalobce spatřuje i v tomto případě, kde žalovaný předjímá výsledky postupů žalobce a správních orgánů v budoucnu a opomíjí záměr zistné činnosti obce Horní Poříčí.
13. Žalovaný tak nepostupuje v souladu se zásadou legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 správního řádu, k tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2004, č. j. 1 As 9/2003-90. Povolení k nakládání s vodami skutečně není v současné době využíváno, nikoliv však bez vážného důvodu, což vyhodnotil i prvostupňový správní orgán. Dále žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 6. 2011, č. j. 10 A 24/2011-28, který se vyjadřuje k významu veřejné správy jako služby veřejnosti a postupu se zásadou legitimního očekávání. Obdobně i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, vyjadřující se k legitimnímu očekávání a ustálené a jednotné praxi správních orgánů. Žalobce argumentuje, že je mu z dostupných informací i jeho vlastní praxe známo, že povolení k nakládání s vodami až na vzácné výjimky, rušena nebyla a nejsou, a to ani v případě jejich dlouholetého využívání. K tomu žalobce vyjmenovává jednotlivé případy, kdy není povolení využíváno, a přesto není zrušeno. Dále také žalobce upozorňuje například na povolení vydávané státním podnikům Povodí, které je užívají jako blokaci zájmových lokalit na větších vodních tocích. Závěrem odkazuje žalobce na důvodovou zprávu k § 2 odst. 4 správního řádu. K prokázání výše uvedených tvrzení žalobce navrhuje výslech účastníků řízení.
14. Součástí podané žaloby byla i žádost o přiznání odkladného účinku, který byl usnesením zdejšího soudu ze dne 31. 7. 2019, č. j. 59 A 14/2019-36, žalobě přiznán.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

15. Co se účastenství obce Horní Poříčí týče, žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že tato obec byla účastníkem správního řízení na základě § 27 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 115 odst. 4 vodního zákona. Odkaz na § 27 odst. 2 správního řádu poté určuje postavení tohoto účastníka, tedy nejedná se o hlavního účastníka řízení.
16. Vodními poměry žalovaný chápe výskyt a působení vody na daném území v souhrnu přírodních a umělých podmínek a vztahů. Ovlivnění vodních poměrů je poté vše, co může mít na toto vliv a co je zároveň chráněno vodním zákonem. V daném případě tak byla správně do okruhu účastníků zařazena obec Horní Poříčí, protože nakládání s povrchovými vodami za účelem využití vody pro MVE, jakákoliv jeho změna či zrušení může mít vliv na průtoky v toku, tedy změnu vodních poměrů v katastru obce.
17. Co se týče uvedení účastníků ve správním rozhodnutí I. stupně dle § 68 odst. 2 správního řádu, ve výroku rozhodnutí mají být uvedeni hlavní účastníci dle § 27 odst. 1. Tím obec Horní Poříčí nebyla, tudíž nebyl důvod pro její uvedení. Obec byla skutečně uvedena pouze v rozdělovníku. Žalovaný tuto vadu zhojil ve svém rozhodnutí, přičemž upozorňuje, že řízení v prvním a druhém stupni je jedním řízením. Tato námitka byla navíc uvedena poprvé až v podané žalobě, do té doby žalobce označoval v průběhu odvolacího řízení obec Horní Poříčí jako odvolatele – bez jakýchkoliv pochybností. I ve správním řízení se uplatňuje zásada koncentrace řízení a nejde o řízení přestupkové, které má svá specifika. Žalovaný v této

souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 11. 2018, č. j. 65 A 82/2017-68.

18. K další oblasti žalobních námitek ohledně důvodnosti či bezdůvodnosti nevyužívání práva k nakládání s povrchovými vodami, žalovaný sděluje, že jeho povinností není předpovídat výsledky jednání v soukromoprávní oblasti či výsledky správních řízení žalobce. V této konkrétní věci je povinností žalovaného posoudit splnění zákonných obligatorních podmínek dle § 12 vodního zákona, což žalovaný provedl v rámci napadeného rozhodnutí (zejména odkazuje na stranu 12 tohoto rozhodnutí).
19. Žalovanému není známo, jak bude vyřešena otázka vedení od MVE k síti, nesouhlasí s tvrzením žalobce, že se tyto otázky po rozhodnutí správního orgánu o nezrušení předmětného povolení nějakým způsobem vyřeší. Stejně tak nelze přijmout argumentaci žalobce, že nebyly některé kroky učiněny jen proto, že kdyby povolení správní orgán zrušil, byly by to zbytečně investované finanční prostředky. Žalobce se stal vlastníkem předmětného pozemku na základě darovací smlouvy – vklad do katastru nemovitostí ze dne 17. 6. 2015, účinný od 18. 6. 2015, což je dle žalovaného od té doby dost času na to, aby některé z uvedených kroků již vykonal. Stejně tak je žalovaný přesvědčen, že při vydání napadeného rozhodnutí nezneužil svého postavení, jak tvrdí žalobce.
20. K otázce nesprávného úředního postupu spočívajícího v nerespektování zákonné úpravy § 94 odst. 1 správního řádu ve věci přezkumného řízení změny č. 1 územního plánu obce Horní Poříčí se žalovaný již vyjádřil na straně 8 napadeného rozhodnutí.
21. K námitce nedostatečného uvedení, v čem konkrétně spatřuje žalovaný nesprávnost prvostupňového rozhodnutí, odkazuje žalovaný na stranu 11 a 14 napadeného rozhodnutí, kde toto bylo dostatečně vysvětleno. Stejně tak žalovaný odkazuje na jeho předchozí rozhodnutí ve věci ze dne 13. 7. 2018, č. j. KUJCK 90739/2018/OZZL/2, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 15. 3. 2018 a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, neboť i v tomto rozhodnutí byly přehledně shrnuty všechny úvahy žalovaného, které korespondují i s tímto napadeným rozhodnutím.
22. Žalovaný odmítá, že by nerespektoval základní principy správního práva, či že by jeho rozhodnutí trpělo přehnaným formalismem, žalovaný řádně sledoval smysl a účel zákona, k čemuž se vyjádřil i na straně 13 napadeného rozhodnutí. K respektování principu legitimního očekávání se pak žalovaný vyjádřil na straně 10 napadeného rozhodnutí. Navíc judikatura zmíněná žalobcem není dle žalovaného pro tuto věc případná. Za legitimní očekávání lze označit i postup obce Horní Poříčí, která oprávněně očekává, že předmětné povolení, které není využíváno, bude zrušeno.
23. Jelikož žalobce již v rámci správního řízení uváděl několik případů, kdy obdobná povolení k nakládání s vodami nebyla rušena, založil žalovaný do správního spisu rozhodnutí Městského úřadu Strakonice ze dne 31. 7. 2009, č. j. ŽP/3951/B-24/2009-EP, ve kterém nebylo společnosti JIRKAL s.r.o. (kterou žalobce uvádí jako příklad) zrušeno povolení k nakládání s vodami, přičemž v této věci byl účastník řízení, kterému toto rozhodnutí nesvědčilo a který se mohl odvolat – zastupován shodou okolností právním zástupcem zdejšího žalobce JUDr. V. Právě on mohl, ač tak neučinil podat odvolání. K dalšímu příkladu, jenž žalobce uvádí, MVE Štěkeň, pak žalovaný do spisu doplnil první stranu rozhodnutí krajského úřadu ze dne 4. 5. 2016, č. j. KUJCK 60838/2016/OZZL/6, kterým změnil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, jímž bylo povoleno fyzické osobě nakládání s povrchovými vodami tak, že jej dle § 12 odst. 1 písm. a) vodního zákona zrušil. Žalovaný tak má za to, že postupuje při svém rozhodování konzistentně.
24. Žalovaný odmítá, že při svém rozhodování někomu stranil, naopak při prvním přezkoumání prvostupňového rozhodnutí toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení a do

odůvodnění uvedl veškeré úvahy, které byly v té době podle něho rozhodující, aby jak účastníci správního řízení, tak správní orgán mohli na toto reagovat. Nemůže se tak nyní jednat ani o překvapivé rozhodnutí.

25. Na základě výše uvedeného tak žalovaný navrhuje zamítnutí podané žaloby.

IV. Replika žalobce

26. Dne 27. 8. 2019 zaslal právní zástupce žalobce repliku k vyjádření žalovaného, ve které uvádí, že tvrzení žalovaného že obec Horní Poříčí byla účastníkem správního řízení dle § 27 odst. 3, nikoli dle § 27 odst. 2, je popíráním původního názoru žalovaného, který vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Odkaz na § 115 odst. 4 vodního zákona je nepřipadný, neboť toto ustanovení se váže na možnost ovlivnění vodních poměrů nebo životního prostředí daným rozhodnutím, což v tomto případě není možné, jak již žalobce uvedl v podané žalobě.
27. Správní orgán dle žalobce zneužívá správního uvážení při výkladu neurčitých právních pojmů, neboť tvrzení žalovaného, že zrušení povolení k nakládání by mohlo mít vliv na průtoky v toku, a tedy i vodní poměry v katastru obce nemá žádnou oporu v právním předpise či v logickém uvažování. Vodní zákon chápe ochranu vodních poměrů jako odtokové poměry, odnos půdy erozní činností vody a zlepšování retenčních schopností krajiny. Právo nakládání s vodami dle § 8 vodního zákona je pouze právem, nikoli povinností. Voda se v daném případě z toku nijak neodvádí, pouze se využívá výškového rozdílu vrchní a spodní hladiny vody na jezu. Tvrzení, že zrušením povolení k nakládání s povrchovými vodami za účelem jejich energetického potenciálu může dojít k ovlivnění vodních poměrů v území obce je zcela nelogické a nepravdivé.
28. Žalobce dále nechápe, co chtěl žalovaný sdělit soudu vyjádřením, že v odůvodnění zrušujícího rozhodnutí ve správním řízení byly uvedeny všechny úvahy žalovaného a žalobce tak znal náhled žalovaného na danou věc. Žalobce se zrušujícím rozhodnutím nesouhlasil a nemohl v té chvíli ani podat správní žalobu, neboť správní řízení nebylo doposavad skončeno. Názor žalovaného tak žalobce znal, nicméně s ním nemohl v danou chvíli nic dělat, pouze vyčkat pravomocného rozhodnutí ve věci.

V. Stručné shrnutí správního řízení

29. Dne 21. 10. 2008 bylo vydáno povolení k nakládání s povrchovými vodami – k využívání jejich energetického potenciálu na dobu životnosti malé vodní elektrárny Ing. F. V., v zastoupení Ing. M. V.. Vydání tohoto povolení předcházela i žádost této osoby o vydání stavebního povolení ke stavbě MVE na předmětném pozemku, řízení však bylo dne 9. 9. 2008 dle § 66 odst. 1 písm. c) stavebního zákona zastaveno pro neodstranění podstatných vad podané žádosti. Vodoprávní úřad dne 9. 1. 2018 při nahlížení do evidence katastru nemovitostí a při pořizování informativních výpisů včetně katastrální mapy zjistil, že vlastníkem pozemku p. č. x v k.ú. X je V. S., který předmětný pozemek nabyt na základě darovací smlouvy ze dne 17. 6. 2015.
30. Dne 11. 12. 2017 vodoprávní úřad obdržel od obce Horní Poříčí žádost o zrušení dlouhodobě nevyužívaného vodoprávního povolení, jelikož žalobce nevyužívá povolení po dobu delší než 2 roky. Správní orgán prvního stupně následně zahájil řízení z moci úřední ve věci zrušení povolení k nakládání s povrchovými vodami.
31. Dne 19. 2. 2018 vodoprávní úřad obdržel vyjádření a námítky žalobce k vodoprávnímu řízení, kde žalobce shrnuje, že předchozí vlastníci, i vlastník současný, činili průběžně všechny kroky k tomu, aby bylo vydáno územní rozhodnutí a stavební povolení na plánovanou MVE, což však není jednoduché, neboť je zapotřebí mnoha desítek různých vyjádření, stanovisek a podkladů pro vypracování projektové dokumentace. Obec Horní Poříčí navíc neustále činí kroky ke ztížení pozice žalobce, viz změna územního plánu obce znemožňující výstavbu MVE. Poslední investor má dle vyjádření žalobce vypracovanou Studii proveditelnosti,

proběhlo jednání s distribuční firmou E.ON. a.s., ohledně vyvedení výkonu do distribuční sítě, v březnu 2017 bylo zadáno vypracování projektové dokumentace. Dále žalobce sdělil, že se pokouší o dosažení změny územního plánu obce Horní Poříčí formou přezkumného řízení. Žalobce též poukázal na některé rozsudky vyjadřující se k zásadě legitimního očekávání.

32. Následně dne 15. 3. 2018 vydal prvostupňový správní orgán rozhodnutí zn. MUST/012093/2018/ŽP/Pře, SZ MUST/057669/2017/10, kterým nebylo žalobci zrušeno povolení k nakládání s povrchovými vodami – k využívání jejich energetického potenciálu na budoucí malé vodní elektrárně Horní Poříčí na významném vodním toku Otavy, pravý břeh, č.h.p. 1 -08-01-113, ř. km 65,255, na pozemku p. č. x v k.ú. X. Proti tomuto rozhodnutí bylo dne 9. 4. 2018 obcí Horní Poříčí podáno odvolání.
33. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 13. 7. 2018, č. j. KUJCK 90739/2018/OZZL/2, prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení a zavázal ho svým právním názorem, tedy že ze správního spisu nevyplyvá, že by v poslední době byla podána nová žádost o vydání územního rozhodnutí či žádost o stavební povolení, dále se žalovaný domníval, že překážkou pro předložení všech podkladů pro vydání stavebního povolení je zejména absence vlastnického práva či jiného práva k pozemkům, na kterých má stavět a absence územního rozhodnutí vzhledem k současnému stavu územního plánu obce Horní Poříčí. Z územního plánu obce ani dříve ani v současné době neplyne možnost stavbu MVE na pozemku p. č. x v k.ú. X provést. Je též nutné, aby žalobce doložil své tvrzení ze dne 19. 2. 2018. Okrajově žalovaný sdělil, že v případě pozemku určeného k plnění funkcí lesa se záměrem na něm vybudovat MVE je nutné požádat orgán státní správy lesů o odnětí pozemku z PUPFL.
34. Na základě tohoto rozhodnutí správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k doložení předmětných podkladů. Dne 1. 10. 2018 byly vodoprávnímu úřadu doručeny tyto podklady: studie proveditelnosti vypracovaná v měsíci březnu 2017 Ing. J. K., ve které jsou posuzovány dvě varianty výstavby MVE, zápis z jednání s obchodní společností E.ON Česká republika s. r. o. ze dne 16. 11. 2016, objednávka vypracování dokumentace pro územní řízení stavby MVE Studnička – Otava – Horní Poříčí s obchodní společností 4K – stav, s. r. o. Katovice, podnět k přezkumnému řízení ze dne 14. 9. 2018, oznámení o podezření ze spáchání trestného činu ze dne 3. 9. 2018 a vyrozumění o postoupení trestního oznámení ze dne 13. 9. 2018, stanovisko obchodní společnosti E.ON Česká republika, s. r. o., ze dne 21. 9. 2018. Dále žalobce sdělil, že bylo jednáno s vlastníkem pozemku p. č. x v k. ú. X B. P., se kterým byl předběžně dohodnut odprodej tohoto pozemku, stejně tak bylo jednáno s vlastníkem pozemku p. č. x v k. ú. X V. H. o zajištění přístupu k pozemku v době výstavby MVE. Jednání s Povodím Vltavy má následovat, stejně jako žádost správnímu orgánu o trvalé odnětí části pozemku určeného k plnění funkce lesa. V roce 2017 byla s projektantem dohodnuta projektová dokumentace pro územní řízení v souladu se studií o proveditelnosti stavby MVE a platného povolení k nakládání s vodami, která je nyní v závěrečné fázi. Správní orgán prvního stupně následně shrnul, že nebyly předloženy písemné podklady o projednání odkupu pozemku, podnět k přezkumnému řízení ohledně změny č. 1 územního plánu obce nebyl shledán důvodným a přezkumné řízení tak nebylo zahájeno. Do dne vydání rozhodnutí nebyla doručena příslušnému správnímu orgánu žádost o trvalé odnětí části pozemku určeného k plnění funkcí lesa.
35. Dne 14. 1. 2019 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, kterým se žalobci neruší povolení k nakládání s povrchovými vodami, neboť předložené podklady neodůvodňují zrušení stávajícího povolení. Proti tomuto rozhodnutí podala obec Horní Poříčí odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, jak již bylo uvedeno výše.

36. V napadeném rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že shledává rozhodnutí prvostupňového správního orgánu věcně nesprávné, neboť podstatným pro tuto věc je vyložení § 12 odst. 1 písm. a), kdy správní orgán může zrušit povolení k nakládání s povrchovými vodami, pokud toto právo není oprávněným vykonáváno po dobu delší než dva roky. Jedná se o správní uvážení daného správního orgánu. Pokud by žalovaný nerozhodl tak jak rozhodl, umožňoval by tím blokaci práva k využití povrchové vody i přesto že stavba budoucí MVE nemůže být podle současných závěrů a zjištění povolena. Do současné doby nebylo na předmětnou stavbu MVE vydáno územní rozhodnutí ani stavební povolení, na území obce Horní Poříčí vešel v platnost územní plán, který pozemek, na kterém má být stavba MVE provedena, zahrnul do PUPFL a neumožňuje provést výstavbu MVE na pravém břehu řeky Otavy. Dále předmětný pozemek p. č. 198 nesousedí přímo se zdrží v nadjezí a bez vybudování nátoky na pozemcích jiných vlastníků patrně nelze MVE realizovat, přičemž mimo sdělení právního zástupce žalobce nebylo doloženo, že budou tyto otázky vyřešeny. Dle evidence katastru nemovitostí je pozemek p. č. x v k.ú. X ve vlastnictví p. P., a pozemek p. č. x v k. ú. X (stavba na pozemku vodní dílo, jez) a pozemek x v k. ú. X (koryto vodního toku) ve vlastnictví České republiky s právem hospodařit s majetkem státu svědčícím Povodí Vltavy, státnímu podniku. Žalobce je vlastníkem předmětného pozemku od června 2015, do dnešní doby se mu nepodařilo zajistit změnu územního plánu. Žalobce znal obsah ustanovení § 12 odst. 1 písm. a) vodního zákona již v době nabytí vlastnictví k předmětnému pozemku, resp. znát měl a mohl. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* je tak poskytována ochrana jen těm právům, jejichž držitelé o ně dbají a aktivně je vykonávají. Nemožnost využívání povolení z důvodu, že nebyla ode dne 9. 9. 2008, kdy bylo řízení o původní žádosti o stavební povolení zastaveno, podána žádost o stavební povolení, není vážným důvodem, který má na mysli § 12 odst. 1 písm. a) vodního zákona.

VI. Právní hodnocení krajského soudu

37. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).
38. V souladu s § 51 s. ř. s. soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť k tomuto postupu dali účastníci řízení souhlas.
39. Žaloba není důvodná.
40. V úvodu svého právního hodnocení krajský soud poznamenává, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Tento závazek přitom nemůže být chápán tak, že „*vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý dílčí argument účastníka*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). Ostatně i Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013-50). Ve světle výše uvedeného přistoupil následně krajský soud k posouzení námitek žalobce.
41. Předně se krajský soud vyjadřuje k žalobní námitce účastnictví obce Horní Poříčí. Žalobce v podané žalobě namítá, že obec Horní Poříčí neměla být účastníkem řízení o zrušení povolení k nakládání s povrchovými vodami. Žalovaný přiznal obci Horní Poříčí postavení účastníka dle § 27 odst. 2 správního řádu a současně dle § 115 odst. 4 vodního zákona,

přičemž v rámci vyjádření k podané žalobě dodal, že se jednalo o účastenství dle § 27 odst. 3 správního řádu.

42. Dle § 27 odst. 2 správního řádu platí, že: „[ú]častníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.“
43. Dle § 27 odst. 3 správního řádu platí, že: „[ú]častníky jsou rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, mají postavení účastníků podle odstavce 2, ledaže jim má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají; v tom případě mají postavení účastníků podle odstavce 1.“
44. Dle § 115 odst. 4 vodního zákona poté platí, „[ú]častníkem řízení jsou též obce, v jejichž územním obvodu může dojít rozhodnutím vodoprávního úřadu k ovlivnění vodních poměrů nebo životního prostředí, pokud tento zákon nestanoví jinak.“
45. Správní řád rozlišuje tři skupiny účastníků řízení, účastníky hlavní dle § 27 odst. 1 správního řádu, účastníky vedlejší dle § 27 odst. 2 správního řádu a účastníky dle § 27 odst. 3 správního řádu, tedy ty, o nichž to stanoví zvláštní zákon, tito pak mohou mít postavení jak účastníků hlavních, tak účastníků vedlejších. Rozlišení hlavního a vedlejšího účastníka má hlavní význam zejména z hlediska procesních práv a povinností, které jsou jim v řízení přiznány. Odkaz na účastníky dle § 27 odst. 3 správního řádu vyjadřuje, že správní řád je předpisem obecným, přičemž sám v § 1 odst. 2 správního řádu stanoví, že tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí v případě, nestanoví-li jiný zákon jinak. V souladu se zásadou *lex specialis derogat generali*, je nutné předně posuzovat vymezení okruhu účastníků správního řízení dle zvláštních zákonů, zde § 115 vodního zákona, který stanovuje některé odlišnosti vodoprávního řízení od klasického správního řízení.
46. V tomto případě je klíčové pro posouzení účastenství obce Horní Poříčí, zda při řízení dle § 12 odst. 1 písm. a), tedy v řízení o změně či zrušení povolení k nakládání s vodami pro jeho nevyužívání oprávněnou osobou (či jeho minimálního využívání) bez vážných důvodů po dobu delší než dva roky, může dojít rozhodnutím vodoprávního úřadu k ovlivnění vodních poměrů nebo životního prostředí. Krajský soud dospěl k závěru, že k takovému ovlivnění může dojít.
47. Krajský soud se neztotožnil s argumentací žalobce, že s ohledem na předmět rozhodnutí není myslitelné ovlivnění vodních poměrů. Doposavad existující rozhodnutí o povolení s nakládání s povrchovými vodami nebylo žalobcem fakticky využito, nicméně jeho využití by mělo vliv na hospodářské a ekonomické využití energetického potenciálu vod – vodního toku prostřednictvím vodní elektrárny byt' nerealizované. Existence tohoto rozhodnutí „blokovala“ možné energetické využití potenciálu tohoto vodního toku jinou stavbou, než byla doposud nerealizovaná stavba vodní elektrárny. Zrušením povolením k nerealizované stavbě vodní elektrárny tato „blokace“ zanikla, čímž byla dána možnost k „novému“ využití energetického potenciálu vodního toku jinou stavbou. Krajský soud tak uzavírá, že způsobilé ovlivnit vodní poměry je proto nejen udělení povolení k nakládání s vodami, ale i jeho změna či zrušení, a to s ohledem na důsledky, které takové rozhodnutí má ve vztahu k možnému využití energetického potenciálu vodního toku. Ostatně právě „blokovaný“ nevyužitý potenciál vodního toku byl důvodem, pro který obec Horní Poříčí podala podnět ke zrušení rozhodnutí o povolení s nakládáním s povrchovými vodami, kterým žalobce disponoval.
48. Na základě výše uvedeného tak správní orgány správně vyhodnotily, že účastníkem správního, resp. vodoprávního řízení je kromě žalobce jakožto držitele předmětného povolení, i obec Horní Poříčí, v jejímž územním obvodu může dojít vydáním rozhodnutí k ovlivnění vodních poměrů – energetického potencionálu vod (vodního toku) na základě § 27 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 115 odst. 4 vodního zákona, a dále též na základě

§ 27 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 115 odst. 5 vodního zákona správce toku, tedy Povodí Vltavy.

49. Tvrzení žalovaného v jeho rozhodnutí, že obec Horní Poříčí je účastníkem dle § 27 odst. 2 správního řádu a současně § 115 odst. 4 vodního zákona bylo nesprávné. Obec Horní Poříčí, jak bylo již výše uvedeno, je účastníkem správního řízení na základě § 27 odst. 3 správního řádu, nikoli podle druhé odstavce tohoto ustanovení. Při výčtu účastníků řízení dle § 27 odst. 3 správního řádu je však nutno rozlišit, jaké postavení ve správním řízení mají. Správní řád v poukazovaném odstavci stanovuje, že obecně mají tito účastníci postavení dle § 27 odst. 2 správního řádu, tedy postavení vedlejších účastníků, s výjimkami – pokud zvláštní zákon stanoví jinak (tedy situace, kdy je zvláštní zákon výslovně prohlásí za účastníky hlavní), či pokud jim má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají nebo nemají. Lze tedy uzavřít, že úcastenství obce Horní Poříčí je založeno na základě § 27 odst. 3 správního řádu, kdežto postavení tohoto účastníka vymezuje § 27 odst. 2 téhož zákona. Konstatovaná vada napadeného rozhodnutí pak nemá vliv na celkovou zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť obec Horní Poříčí po celou dobu správního řízení měla být (a zároveň i byla) účastníkem tohoto řízení, a to v postavení tzv. vedlejšího účastníka. Nesprávné uvedené zákonného ustanovení jejího úcastenství není vadou, pro kterou by správní soud musel napadené rozhodnutí zrušit, neboť ani nesprávný odkaz, na ustanovení zákona, nesprávné podřazení této obce pod jednotlivé kategorie účastníků dle § 27 správního řádu na výsledku věci fakticky nic nemění. K tomu soud odkazuje i na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011-101: „*Přestože však podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. jsou vady řízení důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu, judikatura se přiklonila k závěru, že ne každá zjištěná vada správního řízení bude mít tyto následky. Důvodnost žaloby může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, publ. pod č. 23/2003 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001-30, publ. pod č. 494/2005 Sb. NSS).*“
50. Žalobce dále v podané žalobě namítal, že není zřejmé, zda jednal správní orgán s obcí Horní Poříčí jako s účastníkem řízení, či nikoli, když byla v rámci rozhodnutí prvního stupně uvedena pouze v rozdělovníku pro rozeslání. Z § 65 odst. 1 s.ř.s. plyne, že žalobce ve své žalobě proti rozhodnutí nějakého správního orgánu může účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech hmotných či procesních. To, že tato obec byla účastníkem proběhnuvšího řízení, krajský soud vyložil již výše. Žalobci nepřislouží namítat, zda s obcí správní orgány jednaly, a popřípadě jakým způsobem, neboť případné pochybení v této oblasti není způsobilé zasáhnout do jeho veřejných subjektivních práv. Takové eventuální pochybení by zasahovalo právě do práv této obce, k jejichž ochraně není žalobce oprávněn. Žalobci tak nepřislouží namítat zkrácení práv třetí osoby, ať už hmotných či procesních, a to ani tehdy, jestliže taková osoba sama žalobu nepodala.
51. Nad rámec uvedeného však soud dodává, že náležitosti správního rozhodnutí stanovuje § 68 správního řádu, který k otázce účastníků řízení stanovuje pouze povinnost uvedení hlavních účastníků dle § 27 odst. 1 téhož zákona do výroku rozhodnutí. Jiné požadavky na uvádění účastníků řízení v rozhodnutí nejsou kladeny ani správním řádem, ani vodním zákonem. Stejně tak lze dát za pravdu žalovanému, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publikováno pod č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80). Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, jaké osoby považuje za účastníky řízení. Ze spisového materiálu poté vyplývá, že všem účastníkům řízení (tj. žalobci, obci Horní Poříčí a Povodí Vltavy jakožto správci vodního toku) bylo řádně doručeno oznámení o zahájení

řízení ze dne 9. 1. 2018, jakož i další podklady pro vydání rozhodnutí, veškerá rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, obě odvolání obce Horní Poříčí, jakož i obě rozhodnutí žalovaného. Jak žalobce, tak obec Horní Poříčí, v rámci správního řízení využívali svých možností nahlédnutí do spisu, vyjádření se k podkladům rozhodnutí, a to včetně vzájemných vyjádření se ke sdělení toho druhého. Krajský soud tak nemá pochyb o tom, že obec Horní Poříčí byla po celou dobu správního řízení účastníkem řízení a zároveň s ní tak bylo jednáno.

52. Další skupina žalobních námitek směřuje k otázce naplnění či nenaplnění tzv. „vážných důvodů“ pro neužívání uděleného povolení k nakládání s povrchovými vodami dle § 12 odst. 1 písm. a) vodního zákona.
53. Krajský soud znovu krátce shrnuje nejdůležitější body správního řízení pro posouzení aktivity žalobce k využívání daného povolení:
- a. dne 21. 10. 2008 bylo vydáno povolení k nakládání s povrchovými vodami na budoucí malé vodní elektrárně Horní Poříčí na významném vodním toku Otavy, pravý břeh, č.h.p. 1-08-01-113, ř. km 65,255, na pozemku p. č. x v k.ú. X;
 - b. dne 9. 9. 2008 došlo k zastavení řízení o vydání stavebního povolení pro neodstranění podstatných vad podané žádosti;
 - c. dne 17. 6. 2015 žalobce nabyl vlastnictví k předmětnému pozemku na základě darovací smlouvy;
 - d. písemností ze dne 9. 1. 2018 zahájil správní orgán prvního stupně řízení z moci úřední ve věci zrušení povolení k nakládání s povrchovými vodami;
 - e. žalobce v rámci správního řízení prvního stupně dne 19. 2. 2018 sdělil že má vypracovanou Studii proveditelnosti, proběhlo jednání s distribuční firmou E.ON. a.s., ohledně vyvedení výkonu do distribuční sítě, v březnu 2017 bylo zadáno vypracování projektové dokumentace. Dále žalobce sdělil, že se pokouší o dosažení změny územního plánu obce Horní Poříčí formou přezkumného řízení;
 - f. následně dne 15. 3. 2018 vydal prvostupňový správní orgán rozhodnutí zn. MUST/012093/2018/ŽP/Pře, SZ MUST/057669/2017/10, které žalovaný svým rozhodnutím ze dne 13. 7. 2018, č. j. KUJCK 90739/2018/OZZL/2, prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc správnímu orgánu vrátil k dalšímu řízení, neboť skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn;
 - g. dne 1. 10. 2018 byly vodoprávnímu úřadu doručeny tyto podklady: studie proveditelnosti vypracovaná v měsíci březnu 2017 Ing. J. K., zápis z jednání s obchodní společností E.ON Česká republika s. r. o. ze dne 16. 11. 2016, objednávka vypracování dokumentace pro územní řízení stavby MVE Studnička – Otava – Horní Poříčí s obchodní společností 4K – stav, s. r. o. Katovice, podnět k přezkumnému řízení ze dne 14. 9. 2018, oznámení o podezření ze spáchání trestného činu ze dne 3. 9. 2018 a vyrozumění o postoupení trestního oznámení ze dne 13. 9. 2018, stanovisko obchodní společnosti E.ON Česká republika, s. r. o., ze dne 21. 9. 2018. Dále žalobce sdělil, že bylo jednáno s vlastníkem pozemku p. č. x v k. ú. X B. P., se kterým byl předběžně dohodnut odprodej tohoto pozemku, stejně tak bylo jednáno s vlastníkem pozemku p. č. x v k. ú. X V. H. o zajištění přístupu k pozemku v době výstavby MVE.
54. Nejprve je nutné podotknout, že vodoprávní povolení k nakládání s vodami za účelem využívání energetického potenciálu vod bylo vydáno k budoucí stavbě - vodnímu dílu malé vodní elektrárny (na významném vodním toku Otavy, pravý břeh, č.h.p. 1-08-01-113, ř. km 65,255, na pozemku p. č. x v k.ú. X) prostřednictvím kterého mělo docházet k využívání energetického potenciálu vod. Jedná se o rozhodnutí vztahující se k věci s věcnými účinky (viz např. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 10. 2017, č. j. 51 A 38/2016-90). Na toto povolení tak nemá vliv změna vlastníka pozemku, resp. vlastníka budoucí stavby MVE (§ 11 vodního zákona, ev. § 73 odst. 2 správního řádu). Ani vodní

zákon v souvislosti s § 12 odst. 1 písm. a), nikde nestanoví obnovení lhůty při změně oprávněné osoby k nakládání s vodami. Fakticky k nevyužívání tohoto povolení dochází již od roku 2008, kdy bylo povolení vydáno.

55. Žalobce v podané žalobě nesprávně argumentuje tím, že žalovaný automaticky předjímá výsledek dalších řízení, které žalobce hodlá iniciovat v případě ponechání povolení, i když důvodem pro zrušení stávajícího povolení bylo přitom zhodnocení současných kroků žalobce k naplnění účelu vydaného povolení k nakládání s vodami. Žalovaný pro řádné zjištění věci zrušil první rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, a umožnil tak žalobci řádné doložení všech podkladů, které měl k dispozici a tím i prokázání toho, že žalobce není bezdůvodně nečinným.
56. Krajský soud si uvědomuje, jak složité a časově náročné je získání potřebných dokumentů v rámci stavebního řízení, a proto nelze *a priori* tvrdit, že komplikace se získáním stavebního povolení jsou za všech okolností důvodem pro zrušení vydaného povolení k nakládání s vodami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 72/2012-46). V každém případě je třeba zaměřit se na konkrétní okolnosti daného případu. Žalobce v žalobě konstatoval, že o jeho aktivitách byl vodoprávní úřad informován, a proto nejde v jeho případě o nevyužívání vydaného povolení bez vážného důvodu. Přitom žalovaný v napadeném rozhodnutí (viz bod 62 tohoto rozsudku) podrobně rozvedl, proč postup žalobce nelze považovat za dostatečný. Žalobce za dobu vlastnictví předmětného pozemku neprokázal vyřešení podstatných otázek, do současné doby nebylo vydáno ke stavbě územní rozhodnutí ani stavební povolení (v současné době je ani získat nelze pro rozpor s územním plánem), poslední pokus o získání stavebního povolení je tak ze dne 9. 9. 2008; žalobce nezažádal o vynětí pozemku z PUPFL, dále žalobce relevantním způsobem neprokázal správním orgánům vyřešení problematických otázek týkajících se sousedních pozemků žalobce, (pouze sdělil, že je určitým způsobem předběžně dohodnutý s vlastníky pozemků). Stejně tak není zřejmé, zda a jakým způsobem žalobce pokročil s projektovou dokumentací pro územní řízení, neboť v podkladech pro správní orgán prvního stupně pouze sdělil, že tato projektová dokumentace byla v roce 2017 zadána, její výsledek však není ani v době rozhodování soudu znám. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného obsaženém v napadeném rozhodnutí, že žalobce měl dostatek času, aby některý z uvedených kroků již vykonal.
57. Na tomto místě se soud vyjadřuje též k replice žalobce, že mu není zřejmé, co chtěl žalovaný říct tím, že žalobce znal jeho úvahy a mohl tak s nimi pracovat, neboť žalobce se zrušujícím rozhodnutím sice nesouhlasil, ale jelikož nebylo v tu chvíli řízení pravomocně skončeno, nemohl podat správní žalobu. Žalobce se v danou chvíli sice nemohl bránit prostřednictvím správní žaloby dle § 65 s. ř. s., nicméně žalovaný tím upozornil žalobce na náhled správního orgánu na danou problematiku a dal žalobci další možnost doplnit relevantní tvrzení a podklady pro rozhodování ve věci v rámci správního řízení, a to tak, aby žalobce dostatečným způsobem prokázal svoji aktivitu směrem k možnosti stavby MVE a následného využívání povolení k nakládání s povrchovými vodami. Není tak pochyb, že se žalovaný ve správním řízení věnoval řádnému zjištění skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, tak jak stanoví § 3 správního řádu.
58. K námitce žalobce týkající se nesprávného úředního postupu žalovaného v rámci přezkumného řízení opatření obecné povahy – změny č. 1 územního plánu obce Horní Poříčí, spočívajícím v nerespektování zákonné úpravy v § 94 odst. 1 správního řádu, nemůže krajský soud v rámci tohoto řízení přihlídnout. Hodnotit zákonnost postupu žalovaného v uváděném případě krajskému soudu v tomto řízení nepřísluší. Měl-li žalobce za to, že došlo v přezkumném řízení k určitým pochybením, měl možnost využít příslušných prostředků obrany, zejména žaloby dle § 101a s. ř. s. a následující, řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Nad rámec věci krajský soud však poukazuje na skutečnost, že

žalobce odkazuje na lhůty dle § 94 správního řádu, přičemž přezkum opatření obecné povahy má speciální úpravu v § 174 správního řádu, což znamená, že subjektivní dvouměsíční lhůta stanovená v § 96 odst. 1 s. ř. se v daném případě neuplatní. Nabylo-li opatření obecné povahy účinnosti 31. 12. 2015, poté dle § 174 odst. 2 s. ř., s přihlédnutím k přechodnému ustanovení zavedenému zákonem č. 225/2017 Sb. Čl. XLII, bod 3. které stanoví: „*V případě opatření obecné povahy, která nabyta účinnosti přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, běží lhůta pro zahájení přezkumného řízení podle § 174 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění tohoto zákona, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud lhůta podle tohoto ustanovení, ve znění ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, neuplynula přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, nebo neuplyne za dobu kratší než 1 rok ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona*“, bylo možné toto opatření obecné povahy přezkoumat dle správního řádu do 31. 12. 2018, stejně tak pak bylo možné v této lhůtě podat správní žalobu na abstraktní přezkum tohoto opatření (viz přechodná ustanovení - Čl. XXXVIII, bod 3. č. 225/2017 Sb. ve spojení s příslušnými ustanoveními s. ř. s.). Bylo tak na žalobci, aby řádným způsobem dbal o svá práva v rámci přezkumu opatření obecné povahy (*vigilantibus iura scripta sunt*).

59. Krajský soud se dále zabýval námitkou žalobce ohledně nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí, tedy v čem konkrétně spatřuje žalovaný věcnou nesprávnost prvostupňového správního orgánu.
60. V otázce požadavků na kvalitu odůvodnění správního rozhodnutí lze poukázat například na rozsudek ze dne 16. 6. 2006, čj. 4 As 58/2005-65, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že z rozhodnutí správního orgánu musí být mimo jiné patrné, „*proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů*“. Jinými slovy z rozhodnutí správního orgánu musí plynout, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Naproti tomu za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Povinnost odůvodnit rozhodnutí však z druhé strany nemůže být chápána tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení (srov. obdobně například nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3441/11).
61. Krajský soud neshledal v tomto směru jakékoliv pochybení žalovaného, který v napadeném rozhodnutí přehledně shrnul obsah zjištění ze spisové dokumentace, vypořádal žalobcovy odvolací námitky (strana 8-11), provedl následné shrnutí svých závěrů (strana 11- 14), zhodnotil volbu použitých právních předpisů a vyjádřil svůj závěr (str. 14-15). Zejména pak například z obsahu strany 11 a 12 je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí, když posoudil jednotlivé podklady předložené žalobcem a dále se na straně 13 napadeného rozhodnutí zabýval neurčitým pojmem „bez vážných důvodů“. Tuto žalobní námitku tak shledává soud jako nedůvodnou. Pro úplnost krajský soud dodává, že správnost závěru, ke kterému žalovaný v rámci svého správního uvážení dospěl, nenáleží krajskému soudu hodnotit. „*Úkolem soudu není nabravit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nabravit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjisťoval skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem*.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, č. 416/2004 Sb. NSS). Uvedeným povinností žalovaný dostál.

62. Jako nedůvodnou shledal krajský soud i další námitku žalobce o nerespektování smyslu a účelu zákona, přepjatého formalismu při rozhodování správního orgánu, předvídání budoucích výsledků správních řízení a opomenutí zistného záměru obce Horní Poříčí.
63. Smyslem a účelem vodního zákona je chránit povrchové a podzemní vody, stanovit podmínky pro hospodárné využívání vodních zdrojů a pro zachování i zlepšení jakosti povrchových a podzemních vod, vytvořit podmínky pro snižování nepříznivých účinků povodní a sucha a zajistit bezpečnost vodních děl (§ 1 odst. 1 vodního zákona). Každý, kdo nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami, je povinen dbát o jejich ochranu a zabezpečovat jejich hospodárné a účelné užívání podle podmínek tohoto zákona a dále dbát o to, aby nedocházelo k znehodnocování jejich energetického potenciálu a k porušování jiných veřejných zájmů chráněných zvláštními právními předpisy (dle § 5 odst. 1 vodního zákona).
64. V § 12 odst. 1 písm. a) vodního zákona je poté vodoprávním úřadům dána možnost užití správního uvážení, kdy správní orgán může změnit či zrušit udělené povolení, není-li oprávněným po dva roky využíváno bez vážného důvodu. Při správním uvážení se pak správní orgán musí řídit především výše uvedenými principy vodního zákona. Jestliže není povolení k nakládání s povrchovými vodami po dobu delší než dva roky využíváno, lze takové povolení zrušit, neboť se nejedná o hospodárné a účelné využívání povrchových vod a jejich energetického potenciálu. Je tak nutno dát žalovanému za pravdu, že případy (i neúmyslné) blokace vodního toku nemohou požívat právní ochrany, a to právě s ohledem na smysl a účel vodního zákona. Krajský soud tak neshledává, že by rozhodnutí žalovaného trpělo přepjatým formalismem, jak se domnívá žalobce. Žalovaný právě naopak zcela v souladu se smyslem a účelem zákona poskytl ochranu vodnímu toku, neboť jak již bylo výše vysvětleno, žalobce nezabezpečuje jeho dostatečné hospodárné a účelné využívání, které by na daném místě mohla zabezpečovat například jiná osoba.
65. Posílení postavení vodoprávního úřadu jakožto ochránce vodního toku pak lze spatřovat i v úpravě možnosti zahájení řízení o zrušení povolení k nakládání s povrchovými vodami, kdy se jedná o řízení zahajované z moci úřední. Ať už je tedy záměr obce Horní Poříčí jakýkoli, je to správní orgán, který rozhoduje, zda zahájí příslušné řízení či nikoliv. V rámci správního řízení pak krajský soud neshledal žádné nesrovnalosti ukazující, že by žalovaný či prvostupňový správní orgán zvýhodňovali obec Horní Poříčí jakožto účastníka řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vysvětlil, proč považuje rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za vadné, k čemuž se již krajský soud vyjádřil výše.
66. Závěrem se krajský soud vyjadřuje k námitce legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 správního řádu, ke které žalobce odkazuje na případy, ve kterých není povolení k nakládání s povrchovými vodami rušeno ani v případě jejich dlouholetého nevyužívání.
67. V případě výkladu zásady legitimního očekávání dle správního řádu lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009-233, ve kterém Nejvyšší správní soud poznamenává, „že zásada ochrany legitimního očekávání účastníků správního řízení vyjádřená v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), se nevztahuje pouze k ochraně takové dobré víry účastníků řízení, která jim vznikne do okamžiku předmětného jednání, které je následně posuzováno správním orgánem. Ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu naopak stanoví, že správní orgán je povinen dbát „na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly“. Stejně je tedy okamžik rozhodování správního orgánu, kdy správní orgán musí rozhodovat v souladu s již vydanými rozhodnutími, která se týkala skutkově shodných či obdobných případů. Stejně tak je tedy chráněna dobrá víra účastníka řízení i vzhledem k okamžiku rozhodování správního orgánu. Jakkoli lze tedy souhlasit s tím, že § 2 odst. 4 správního řádu přeneseně brání dobrou víru účastníků, že pokud rozhodovací činnost správního orgánu svědčí o zastávání určitého právního názoru správním orgánem, potom jednání účastníků, odpovídající takovému názoru, bude moci být jimi

pokládáno za souladné s právními předpisy, je nutné citované ustanovení vykládat především tak, že pokud v okamžiku rozhodování správního orgánu existují jiná jeho rozhodnutí pojednávající o skutkově týchž či obdobných případech, je nutno chránit víru účastníků, že správní orgán bude také v jejich případě rozhodovat stejným způsobem. (...) Pokud pak správní orgán zamýšlí rozhodnout v obdobném či shodném případě jiným způsobem, může tak učinit pouze, jak stanoví § 2 odst. 4 správního řádu, pokud je to důvodné. Jinými slovy, zásada legitimního očekávání účastníka správního řízení nemá v žádném případě absolutní hodnotu a je např. omezena jinými zásadami, jež je v rámci správního řízení správní orgán povinen respektovat. Zde musí Nejvyšší správní soud soublasit s názorem krajského soudu, že zásada legitimního očekávání je omezena zejm. zásadou legality (§ 2 odst. 1 a 2 správního řádu) či zásadou účelnosti a souladu zvoleného řešení s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4 správního řádu). Lze tedy přitakat krajskému soudu, že jedním ze závažných důvodů, na základě nichž může správní orgán prolomit legitimní očekávání účastníků správního řízení, by mohl být např. rozpor rozhodování správního orgánu s právními předpisy“.

68. Krajskému soudu nejsou známy všechny skutkové okolnosti případů uváděných žalobcem a nemůže tak provést srovnání, zda se v dané situaci opravdu jednalo o totožnou situaci. Žalobce sám v podané žalobě více neargumentuje, zůstává tak pouze v obecné rovině tvrzení, které nijak nedokládá, ani daná řízení více neupřesňuje (uvedení spisových značek, den rozhodnutí, apod.). Ze správního spisu pak vyplývá, že žalobce obdobnou námitku uplatnil již v rámci odvolacího řízení, proto žalovaný za účelem vypořádání se s touto námitkou založil do spisu alespoň dvě rozhodnutí v řízeních, které žalobce namítá a které se týkají územní působnosti žalovaného.
69. V prvním případě se jednalo o první stranu rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 4. 5. 2016, č. j. KUJCK 60838/2016/OZZL/6, kterým krajský úřad změnil rozhodnutí Městského úřadu Strakonice ze dne 30. 11. 2015, č. j. MUST/057626/2015/ŽP/Pře, a to tak, že zrušil na základě § 12 odst. 1 písm. a) vodního zákona povolení k nakládání s povrchovými vodami k využívání jejich energetického potenciálu na MVE Štěkeň. Druhé rozhodnutí založené ve správním spise je rozhodnutí Městského úřadu Strakonice ze dne 31. 7. 2009, kde správní orgán povolení k nakládání s povrchovými vodami nezrušil, přičemž žalovaný upozorňuje, že to byl právní zástupce žalobce, kdo v této věci podával návrh na zrušení tohoto povolení a vzhledem k tomu, že následně právní zástupce nepodal proti tomuto rozhodnutí odvolání, nemohl se žalovaný danou věcí dále zabývat. Dále pak žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 72/2012-46, kdy se jednalo o obdobnou správní věc, kde navíc již existovala stavba MVE, přesto bylo povolení k nakládání s povrchovými vodami pro nedostatečnou aktivitu oprávněné osoby zrušeno, což bylo následně potvrzeno jak Krajským soudem v Ústí nad Labem (č. j. 15 A 18/2010-88), tak i tímto rozsudkem Nejvyššího správního soudu.
70. Krajský soud musí s ohledem na výše uvedené konstatovat, že žalobce žádným relevantním způsobem neprokázal porušení zásady legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí naopak dostatečným způsobem vyložil, proč přistoupil ke zrušení uděleného povolení a v rámci svých možností se řádně vypořádal i s touto námitkou žalobce. Vzhledem k obecnosti a vágnosti tvrzení žalobce v podané žalobě se tak krajský soud touto námitkou nemůže hlouběji zabývat.
71. Žalobce navrhl výslech účastníků řízení. Tento důkaz krajský soud pro nadbytečnost a neúčelnost neprovedl. Žalobce neuvádí konkrétně, co chce navrhovaným důkazem prokázat, uvádí jej pouze obecně v závěru své žaloby. Nejedná se tak o řádně formulovaný důkazní návrh. Nadto nelze opomenout, že podle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 131 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, důkaz výslechem účastníků může soud nařídit, jestliže dokazovanou skutečnost nelze prokázat jinak. V tomto případě byl skutkový stav správními orgány zjištěn bez jakýchkoliv pochybností, z tohoto důvodu soud z takto zjištěného stavu vycházel.

VII. Závěr a náklady řízení

72. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
73. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Krajský soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.
74. V případě osob zúčastněných na řízení zdejší soud odkazuje na § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že žádné osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti soudem uloženy nebyly, rozhodl soud v jejich případě tak, že žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ani jedna osoba zúčastněná na řízení ani pak nenavrhl, aby jí z důvodů zvláštního zřetele hodných bylo přiznáno právo na náhradu dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 29. května 2020

JUDr. Marie Trnková v. r.
předsedkyně senátu